

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że każdy z elementów pomocy państwa, jakie wiążą się z rekapitalizacją TV2 byłby zgodny ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 86 ust. 2 WE. Twierdzenie to opiera się między innymi na:

- fakcie, że zakres stosowania art. 86 ust. 2 WE ogranicza się do rekompensaty dodatkowych kosztów netto związanych ze świadczeniem usług w interesie ogólnym (usługi publiczne), a zatem nie obejmuje państwowych inwestycji w spółki, które są zobowiązane do świadczenia tych usług;
- fakcie, że inwestycja państwa duńskiego w TV2/DANMARK A/S (rekapitalizacja) nie stanowi rekompensaty w zakresie nabytych usług świadczonych w interesie ogólnym, a zatem nie stanowi rekompensaty dodatkowych kosztów netto wynikających z pełnienia misji publicznej;
- fakcie, że TV2/DANMARK A/S wydaje się nie mieć dodatkowych kosztów netto związanych z pełnieniem misji publicznej;
- fakcie, że Komisja nie zbadała definicji usług świadczonych w interesie ogólnym, przyjmując w efekcie ich bardzo szeroką definicję tak, iż został w niej zawarty cały zakres programów TV2/DENMARK A/S, co spowodowało, że test proporcjonalności na podstawie art. 86 ust. 2 WE pozostaje w rzeczywistości pozbawiony swej treści;
- fakcie, że art. 86 ust. 2 WE nie może wykluczyć pomocy państwa udzielonej w zamiarze uczynienia tych spółek atrakcyjniejszymi w związku z ich sprzedażą przez państwo.

Skarżąca podnosi także, że Komisja powinna była ograniczyć się przy dokonywaniu oceny planowanej rekapitalizacji jedynie do art. 87 ust. 2 WE oraz art. 87 ust. 3 WE, w tym w szczególności art. 87 ust. 3 lit. c) WE, a także do wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw^(?) oraz, że planowana rekapitalizacja nie spełnia przesłanek, aby stanowić wyjątek na podstawie tych przepisów.

(¹) Końcowa decyzja Komisji C(2004)1814fin z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) - przyznanie przez Danię środków publicznych na rzecz TV2/DANMARK

(²) Komunikat Komisji, Dz. U. C 244 z 1 października 2004 r., str. 2

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez France Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-17/05)

(2005/C 82/63)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki France Télécom, z siedzibą w Paryżu, reprezentowanej przez adwokatów: Antoine'a Gosset-Grainville'a i Laurenta Godfroida przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji nr C(2004)3061 wydanej przez Komisję w dniu 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz France Télécom;
2. obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podnoszone przez skarżącą w niniejszej sprawie są identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podnoszonymi przez skarżącą w sprawie T-427/04.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Boliden AB, Outokumpu Copper Fabrication AB i Outokumpu Copper BCZ S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-19/05)

(2005/C 82/64)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Boliden AB** z siedzibą w Sztokholmie (Szwecja), **Outokumpu Copper Fabrication AB** z siedzibą w Västerås (Szwecja) i **Outokumpu Copper BCZ S.A.** z siedzibą w Liège (Belgia), reprezentowanych przez C. Wetter i O. Rislund, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. a), b) oraz c) decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (Sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim artykuły te dotyczą okresów od 1 lipca 1995 r. do 27 sierpnia 1998 r. oraz od 10 grudnia 1998 r. do 7 października 1999 r.;
- zmianę art. 2 zaskarżonej decyzji i obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące twierdzą, iż Komisja naruszyła prawo stosując art. 81 ust. 1 (WE) poprzez przyjęcie, że uczestniczyły one w jednym ciągłym naruszeniu trwającym od 3 czerwca 1998 r. do 22 marca 2001 r. Skarżące dowodzą dalej, że nawet w przypadku, gdyby ich naruszenie mogłoby być zakwalifikowane jako jedno ciągle naruszenie, Komisja naruszyłaby zasadę proporcjonalności przez to, że nie wzięła pod uwagę faktu, iż skarżące ograniczyły swój udział przez istotny okres trwania naruszenia. Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja błędnie uznała, iż przepisy dotyczące terminów przedawnienia nie znajdują zastosowania wobec skarżących. Nie można było bowiem nałożyć jakiegokolwiek grzywny za naruszenia mające miejsce przed datą 22 marca 1996 r., skoro Komisja wszczęła dochodzenie w dniu 22 marca 2001 r. Wreszcie podnoszą, iż ich zdaniem Komisja niepoprawnie zastosowała swój komunikat o polityce łagodności [Leniency Notice] oraz wytyczne z 1998 r. dotyczące sposobu ustalania grzywny, ponieważ przyznane przez Komisję obniżenie grzywny w sposób niewłaściwy odzwierciedla współdziałanie skarżących. W tym względzie skarżący podnoszą także naruszenie zasady równego traktowania, na tej podstawie, iż uzyskali oni taką samą wysokość obniżenia, co inni uczestniczący w spornym naruszeniu, także w przypadkach, gdy współudział skarżących był większy, niż współudział innych spółek.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Outokumpu OYJ i Outokumpu Copper Products OY przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Outokumpu OYJ** z siedzibą w Espoo (Finlandia) i **Outokumpu Copper Products OY** z siedzibą w Espoo (Finlandia), reprezentowanych przez J. Ratliff, barrister oraz F. Distefano i J. Luostarinen, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim dotyczy ona grzywny nałożonej na skarżących;
- obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w przedmiotowej decyzji w ramach przysługującej mu jurysdykcji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące zarzucają po pierwsze, że Komisja naruszyła prawo zwiększając wymiar nałożonej na nie grzywny o 50 % za ponowne naruszenie, w oparciu o fakt, że wobec skarżących stwierdzono już podobne naruszenie w odniesieniu do stali nierdzewnej. W tym kontekście skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ oraz swoje własne wytyczne w sprawie wymierzania grzywnien z 1998 r., podstawowe zasady proporcjonalności i równego traktowania, a także, że popełniła oczywisty błąd w ustaleniach.